

Karaokea kairassa

Me suomalaiset olemme kuulemma juroja ja vetäydymme mielellään nurkkaan. Toivomme, että kunpa kukaan vieras ei tulisi kysymään mitään. Yhdessä suhteessa aikamoinen joukko meikäläisiä käyttäytyy kuitenkin päinvastoin. Se on karaoke.

Karaoke levisi maailmalle Japanista. Kävin maassa muutaman kerran 80-luvun alussa. Työpäivien päätteeksi isännät veivät meidät aina ravintolaan illalliselle. Jossakin vaihteessa aloitettiin karaoken laulaminen. Ihmisiä lappoi lavalle. Kukin lauloi nauhalta tulevan säestyksen tahdissa jonkin kaihoisan laulun. Päätteeksi taputettiin kovasti.

Illan mittaan tuli väistämättä tilanne, että joku meistä suomalaisistakin raastettiin lavalle. Teksteistä emme ymmärtäneet mitään. Aina löytyi kuitenkin joku Japanissakin tunnettu ikivihreä, johon sopi laulaa mitä tahansa rallatusta. Suosio oli taattu.

Suomalaiset ottivat karaoken omakseen. Meikäläiset laulavat karaokea enimmäkseen vähän huppelissa. On kuitenkin ainakin yksi paikka, jossa tämä ei pidä paikkaansa. Se on Kittilässä Ounasjoen törmällä sijaitseva mukava hiihtäjien taukopaikka Luvattumaa. Siellä laulu raikaa jo keskellä kirkasta päivää.

Luvattumaa ei ole yksin taukopaikka. Se on myös oikea ravintola, sauna ja hotelli. Viereen on rakennettu iso lumilinna, jossa voi viettää juhlia ja kellahtaa lopuksi lämpimien vällyjen väliin jääpatjalle. Yllättäen viime viikolla keittiössä hääri valkoisessa takissaan ja tummassa myssyssään myös Michelin-tähtiä saavuttanut huippukokki Markus Maulavirta.

Paikan isäntänä toimii Pekka Jussila. Hän on taitava muusikko, joka hallitsee soittamisen ja laulamisen kolmen soinnun humpasta vaativiin romansseihin ja vakavampaan kirkkomusiikkiin.

Luvattumaa on vuosien varrella tullut tutuksi mukavana taukopaikkana, jossa takuuvarmasti soi lepeää tanssimusiikki. Homma toimii näin. Isäntä toivottelee aluksi tervetulleeksi ja innostaa vieraita tutustumaan kappalevalikoimaan, joka muuten on järkyttävän runsas. Sitten hän yrittää innostaa astumaan eteen ja laulamaan. Aluksi kukaan ei tohdi. Ei hätää. Pekka vetää itse yhden tai kaksi tarttuvaa biisiä malliksi. Näin helppoa se on, rohkeasti vaan esiin!

Kohta alkaa muodostua jonoa, kun hikiset hiihtäjät ilmoittautuvat. Ei muuta kuin kappaleen koodi muistiin ja jonon perään. Alusta pitäen varmistuu, että suomalaisesta hiihtokansasta löytyy käsittämättömän hyviä laulajia. He osaavat laulaa nuotilleen, tulkita tekstiä ja fraseerata vaikuttavasti. Karaokelaitteissa on näppärä sävelkorkeuden säätö. Useat laulajat tietävät oman sävellajinsa.

Sekä sisällä että ulkona alkaa pyörähdellä yhä enemmän pareja. Monojen pohjat kopsavat. Jonkun selästä nousee höyryä, joka ei luultavasti tule tanssimisesta, vaan on vanhaa hiihtohikeä. Vieressäni istuskeli kerran brittienglantia haastava porukka. He eivät tuntuneet ollenkaan ymmärtävän suomalaista hiihtourheilua. Onkos tämä nyt sitä dopingia!

Mutta ei niin mukavaa ettei jotain lieveilmiöitäkin. Luvattuun maahan on pesiytynyt kummallinen ukkoporukka. Kaverit astuvat terassille kuin maailmanomistajat. Huomasivatko kaikki? Vedetään päälle lätkätuomarin seeprapaidat, joiden selustoissa lukee nimiä Pete, Heko, Tape, Taku, Tiku ja siihen malliin. Kaverit astuvat estradille vuoron perään ja laulavat toinen toistaan surkeammin. Tällainenhan tarvelee jo paikan maineenkin.

pajen